

17.1x12.68	1	עמוד 13	כותרת - הארץ	09/07/2018	64288990-6
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

כך מסלפים את הציונות

חנן עמיאור

ביום שישי 29.6 קראנו בעמודים אלה שני חידושים מעניינים בנוגע לציונות: מקרולינה לנדסמן למדנו, ש"הרעיון הציוני" משמעותו, בעצם, היא לש"כוח שאנחנו יהודים, לברוא קיום שהיהודיות בו הופכת לשקופה. מדימיטרי שומסקי למדנו בערך את אותו דבר, מזווית שונה: שמודל מדינת כל אורחיה של ח"כ חנין וועבי ומפלגת תה בל"ד, "ראוי להתקרא מדינה ציונית" יותר מאשר ישראל של בנימין נתניהו.

כלומר, לפי שניים מכותבי "הארץ" הבכירים, הציונות היא בעצם תנועה אִי־יהודית. אז שלום לכם, לנדסמן ושומסקי, הבה נצא יחד לטיול קצר עם אבות הציונות. יש להם מה לחדש לכם:

על מחוללי הרעיון הציוני, אנשי תנועת "חיבת ציון" שהקדימו את הרצל ביובל שנים, חבל להתעכב. הם היו יהודים דתיים. ברור שאם היו שומעים בדיעבד את ניתוחיהם של לנדסמן ושומסקי היו מתפוצצים מצחוק. יותר מעניינים הם הציונים החילוניים. נתחיל, כמובן, מהרצל. אותו הרצל שבפתח הקונגרס הציוני הראשון שכינס בבאול הבהיר לקהל, ש"הציונות היא שיבה אל

היהדות עוד לפני השיבה אל ארץ היהודים", ושביזונו כתב: "אני שב ומאחה את המסורת הקרועה של עמנו".

ממנו נמשיך אל עמיתו וממשיכי דרכו. אחד העם ("לא על גשמיזתה של אדמת א"י תהא מושתתת דתנו הלאומית, אלא על רוחניותה"), חיים ויצמן ("הבית היה ספוג כולו מסורת יהודית עשירה, וארץ ישראל היתה מרכז כל המנהגים, והכיסופים אליה מילאו את כל חיינו"), זאב ו'בוטנסקי ("עניין עילאי הוא ל"מדינה" – ואצלנו לאומה – שאש התמיד לא תכבה, שבמערב בולת השפעות אינספור, הגורפות את הנוער בימינו, ולעתים מתעות ומרעילות אותו, תישמר השפעה זו, שהיא בלי ספק הטהורה מכולן, רוח ה").

וכמובן ברל כצנלסון ("מה ערכה ומה פריה של תנועת שחרור שאין עמה שורר שיות ויש עמה שיכחה, אשר תחת לטפח ולהעמיק בקרב נושאה את הרגשת המקור ואת ידיעת המקורות, היא מטשטשת את זיכרון נקודת המוצא ומקצצת בנימיו, אשר דרכן יונקת התנועה את לשדה?")

שלא לדבר על דוד בן־גוריון ("הציונות שלי אינה אלא חלק וביטוי של היהדות שלי, ולא להיפך. אני ציוני אך ורק מפני שאני

יהודי", "הנאמנות לעם היהודי והאמונה בעם היהודי קודמות לציונות ומתנות אותה", ולפיכך – "תיתכן אולי יהדות בלי ציונות, אך לא תיתכן ציונות בלי יהדות").

הוזהו חזון של מדינת כל אורחיה, שבה היהודיות שקופה ונשכחת?

ואולם, מה הופך את דברי ההבל של לנדסמן ושומסקי למעניינים אפילו יותר?

העובדה שטענותיהם נטענו כבר, בזמן אמת, ועל ידי יהודים דומים להם, בהבדל אחד קטן טן: החילונים המשכילים ביותר, תנועת הברנד הסוציאליסטית היהודית, וגם התנועה הרפורמית המשכילית, היו אויביה של הציונות, מכיוון שגם הם הסתייגו מה"יהודיות" שבה. ההבדל היחיד הוא שהם טענו נגד הציונות, ואילו ב"הארץ" של היום נטענות טענות דרמות להפליא, כביכול בשם הציונות.

כלומר, לנדסמן ושומסקי בעצם מכחישים את הציונות. בוראים ציונות מדומיינת אִי־יהודית, שלא היתה קיימת מעולם, במטרה לשכתב הדיון מנקודת האפס שלו, כדי להטאים את המדינה לסדר היום הפוסט־ציוני שלהם. לשם כך הם לא בוחלים בהפרחת המצאות ומעשיות.

הכותב הוא עורך אתר ביקורת התקשורת "פרספקטיבה"